

Sygn. akt **IV Ka 49/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski (spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Zywar

SO Grażyna Sitko

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. del. do Prok. Okr. Iwony Dobosz-Chrobak

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013 r.

sprawy **K. G.**

oskarżonej z art. 226 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 27 września 2012 r. sygn. IV K 367/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację
za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 49 / 13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wyrokiem z dn. 27 września 2012r., sygn. akt IV K 367 / 12, uznał K. G. za winną tego, że w dniu 05 stycznia 2012 r. w S. znieważyla słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe funkcjonariuszy policji B. W. i R. S. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, to jest popełnienia czynu z art. 226 § 1 kk i na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Na podstawie art. 415 § 1 kpk uwzględnił w części powództwo cywilne i zasądził od oskarżonej na rzecz powoda cywilnego B. W. kwotę 200 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od 23 czerwca 2012r..

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 841,32 zł, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, przy czym zwalnia ją od ponoszenia kosztów związanych z wyznaczeniem obrońcy z urzędu oraz od opłaty od wymierzonej kary.

Apelacje od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonej. Skarżąca zaskarżając wyrok w całości orzeczeniu temu zarzuciła:

1. mający wpływ na jego treść obrażę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk, poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu, jaki są zeznania św. B. W., które to zeznania znacząco różnią się od zeznań św. R. S. (1) złożonych w toku postępowania i w tym kontekście powinny być przez Sąd ocenione ze szczególną ostrożnością,

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku;

- poprzez stwierdzenie, że oskarżona z uwagi na stan nietrzeźwości miała problemy z koordynacją ruchów, zaczęła się wyrwać, wymachiwać rękoma, w związku z czym zaszła potrzeba użycia względem niej chwytów obezwładniających – mimo, iż dowody, w szczególności zeznania św. R. S. (1) i wyjaśnienia oskarżonej, jednoznacznie przeczą tym ustaleniom,

- polegający na przyjęciu, że oskarżona K. G. dopuściła się znieważenia funkcjonariuszy Policji B. W. i R. S. (1) – podczas, gdy wyżej wskazana obraza przepisów procedury karnej w zakresie postępowania, nie pozwala na przypisanie winy oskarżonej.

Formułując takie zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzuczonego jej czynu, a także o oddalenie powództwa adhezyjnego w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się oczywiście bezzasadna.

Kontrola instancyjna wykazała, że materiał dowodowy zgromadzony w trakcie postępowania jest całkowicie wystarczający do niewątpliwego przypisania sprawstwa i winy K. G. w zakresie zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia faktyczne na zeznaniach bezpośrednich uczestników i świadków zdarzenia – B. W. i R. S. (1), jak również na dokumentach sporządzonych bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonej. Proces dochodzenia do tych ustaleń został bardzo obszernie przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które spełniając wymagania przepisu art. 424 kpk, jednocześnie daje podstawy do stwierdzenia, że przedmiotem analizy Sądu meriti były zarówno dowody, na których oparł swoje ustalenia faktyczne, jak też wyjaśnienia oskarżonej. Odmawiając waloru wiarygodności tym wyjaśnieniom, Sąd Rejonowy rzeczowo uzasadnił swoją ocenę w tym zakresie, tym samym nie uchybiając w żaden sposób dyspozycji art. 7 kpk.

Obrońca oskarżonego formułując zarzut obrazy postępowania i wskazując na błędną ocenę dowodów z zeznań świadków B. W. i R. S. (1), w istocie na żadne sprzeczności w tych zeznaniach nie przedstawia. Tymczasem lektura zeznań obu tych świadków złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak też w postępowaniu sądowym prowadzi do wniosku, że zeznania te różnią się jedynie tym, że B. W. znacznie obszerniej opisuje przebieg interwencji, aniżeli czyni to R. S. (1). B. W., która wykonywała bezpośrednio czynności związane ze stosowaniem środków przymusy bezpośredniego w postaci używania siły fizycznej wobec oskarżonej. Jednocześnie to ona narażona była na bezpośrednie naruszenia nietykalności cielesnej przez K. G.. Te okoliczności jednak pozostają bez znaczenia w sytuacji, gdy oskarżonej nie był postawiony zarzut czynnego, bądź biernego oporu wobec wykonujących czynności służbowe funkcjonariuszy policji. Przedmiotem rozpoznania w tej sprawie jest bowiem zarzut znieważenia tychże funkcjonariuszy w czasie i w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowej. W tym zakresie zeznania obojga funkcjonariuszy policji są ze sobą całkowicie zbieżne, zaś prezentowana przez skarżącą argumentacja oparta jest wyłącznie na wersji przebiegu zdarzenia prezentowanej przez oskarżoną. Wersji, którą Sąd Rejonowy

zasadnie uznał za niewiarygodną i w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przedstawił obszerne wywody i przedstawił okoliczności, które wiarygodność oskarżonej dyskredytują. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości tę argumentację podziela. Czyniąc prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie przebiegu interwencji podejmowanej przez funkcjonariuszy policji, Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej subsumcji prawnej zachowania oskarżonej, jako wyczerpującego znamiona występku z art. 226 § 1 kk.

Także rozstrzygnięcie Sądu meriti w przedmiocie kary nie budzi zastrzeżeń. Jest ono wyrazem realizacji dyrektyw wymiaru kary określonych w przepisie art. 53 kk. Uwzględnia zatem zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej i stopień winy, ale także warunki osobiste K. G., w tym także cechy jej osobowości i i prowadzony styl życia, który przekłada się również na jej warunki materialne. Zarówno rodzaj kary, jak też jej wymiar są tak ukształtowane, by kara ta spełniała wymogi prewencji ogólnej, jak i prewencji indywidualnej. Zawarta w aktach informacja o stałym źródle dochodów oskarżonej daje przy tym podstawy do zasadnego wnioskowania, że orzeczona wobec niej grzywna jest realna do wykonania.

Nie budzi zastrzeżeń także rozstrzygnięcie w przedmiocie powództwa adhezyjnego, Sąd Rejonowy rzeczowo i klarownie uzasadnił bowiem powody, dla których powództwo to uznał za zasadne, a także wielkość przyznanego od oskarżonej dla pokrzywdzonej B. W. odszkodowania. Uchybieniem w tym zakresie jest jedynie brak rozstrzygnięcia o oddaleniu powództwa w pozostałej części, jednakże pozostaje ono bez wpływu na pozytywną treść tego zasądanego odszkodowania.

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej K. G. w postępowaniu odwoławczym przed Sądem II instancji, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U., nr 163, poz. 1348, z późn. zm.).

Uznając, że obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, a w szczególności kosztami obrony z urzędu, stanowiłoby już nadmierne obciążenie dla oskarżonej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 435 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U., nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.), zwolnił oskarżoną z obowiązku zapłaty tych należności.

SSO Grażyna Sitko SSO Ryszard Małachowski SSO Elżbieta Zywar